

Ви чули казку про жар-птицю? Ні? Шкода...

А я не лише чув її з уст баби Марини, але й бачив у нашому казковому яру. Багато дерев залишилося ще з тих давніх часів, коли тут, а також на теперішніх городах був густий мішаний ліс. Правда, діди і прадіди вирубували старезні липи і дуби, а натомість насаджували верби і тополі, клени і ясени.

Посередині глибокого і широкого яру день і ніч жебонить невеличка річечка Батіжок, а у дуплах старезних верб водяться білки і їжаки, миші і сови, кажани і тхори, живуть різні птахи.

Якось я сидів на широкому ясеневому пеньку і готувався до екзамену з історії України. Аж чую: десь у густих зелених хвилях хтось на флейту заграє:

— Фіють-жіють-ліють-жіють-ліють...

А потім знову і знову... Через деякий час аж у сусідів об'явився новий флейтист... Я дослухався до тих віртуозів, що змагалися між собою... Де вже було до історії!

І раптом поміж кленами, вербами і липами промайнув яскраво-жовтий птах; наче засвітилося у яру на мить, як від сонця чи раптового вогню. Я аж кинувся від несподіванки, та птах зник десь у зеленому шумі над Батіжком. Подумалося, що то і є казкова жар-птиця.

І знову заграла, заспівала у листі флейта, і десь далеко обзивалася така ж музика...

Я підвівся з пенька, підійшов до замаєного вербовими і кленовими гілками струмка і ненароком побачив чудо: у розвилці кленової гілки висіло, наче колисочка, пташине гніздо...

Коли я показав ту пташину колисочку бабусі, то вона й сказала, що то такий прекрасний витвір нашої жар-птиці, а по-літературному — іволги...

З того часу я не раз бачив ту золоту птаху з чорними крильми і таким же хвостом. Але коли іволга пролітала у саду між яблунями, особливо, коли її освічувало сонце, тих чорних крил не було видно. Здавалося, що то пролітає золота птах. Тому й назвали її люди жар-птицею.

А може, іволга і справді з казки?